

Чаробно дрво

У овој не тако давној причи, било је једно дрво које је расло у сред шуме. Око њега су били борови, јеле и кућица једне породице.

Ту где је расло дрво било је пуно среће, радости и лепих прича. Породица која је живела у кући била је добра и драга. Човек и жена, који су имали двоје деце Иву и Петра, бринули су се не само о својој кући већ и о околини шуме и шумским животињама: јежевима, веверицама, совама, срнама и јеленима, птицама које су често држале концерт у шуми, јер су је волеле. Чаробна шума је била најлепша шума у крају. Имала је најлепше боје током свих годишњих доба и неку топлину због свега у њој. Дрво које је расло поред породичне куће Савић било је велико, јако и лепо. Јабуке које је давало биле су најслађе јабуке на свету и у колачима, соку биле су божанствене. Било је срећно ту, баш као што су ту били срећни сви и Савићи и шумске биљке и животиње. Често су Ива и Петар проводили дане пењући се на дрво или љуљајући се на љуљашци коју су окачили на једну дебљу његову грану. Било је пуно смеха и забаве па је ваљда шума и због тога тако блистала. Све до једног дана... Била је зима. Сви Савићи су морали отићи до града, неко у набавку, на посао, а неко у школу, нико од њих није остао тога дана у шуми. Те тренутке, ту њихову одсутност искористили су људи не тако доброг срца. Дошли су у шуму и посекли дрво, тако да је остао само пањ. Животиње, биљке и остало дрвеће нису могли да га одбране, ти људи су били јачи. У једном тренутку као да је нестало и радости и оне лепоте. Шума се обојила у тугу. Како може пуно тога да промени неколико сати, то су видели и Савићи када су се вратили. Били су тужни и разочарани. Сви су се окупили око пања неко кроз звук, неко кроз песме цвркут и причу, сећао се Чаробног дрвета и лепих заједничких дана.

Да нису све изгубили од Чаробног дрвета схватили су када су видели млади изданак поред пања који је изникао. Сузе туге су замениле сузе радоснице. И обећање је дато, да ће се шума чувати још више и боље. Чувајмо природу јер она чува нас!